

Waarom zou je naar de kerk gaan?

Liturgiesuggesties:

Psalm 84: 1 en 2

Psalm 84: 3

Psalm 51: 5 en 7

Schriftlezing: Psalm 84

Psalm 122: 1 OB

Schriftlezing: Openbaring 21: 9-27

Psalm 122: 3 OB

Na verkondiging: Psalm 84: 4, 5 en 6

Psalm 132: 5 en 9 OB

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Waarom zou je eigenlijk naar de kerk gaan?

Elke zondag ... zelfde tijd, zelfde gang, zelfde mensen, zelfde plek.

Waarom zou je eigenlijk naar de kerk gaan?

Iemand schreef eens: De weg naar de hemel ... loopt door de kerk!

Dat is iets om goed over na te denken:

De weg naar de hemel ... loopt door de kerk!

Dus als je naar de kerk gaat ... dan kom je in de hemel?

En ... als je níet naar de kerk gaat ... dan kom je ook niet in de hemel?

Nee, ... zo simpel ligt het niet.

Maar naar-de-kerk-gaan en in-de-hemel-komen heeft wel alles met elkaar te maken.

Naar-de-kerk-gaan en in-de-hemel-komen heeft alles te maken met ... de God van de kerk en de God van de hemel.

Waarom zou je eigenlijk naar de kerk gaan?

Het antwoord op die vraag geeft (vanmorgen) de dichter van Psalm 84.

Maar eerst iets anders.

Over dat elke week weer naar de kerk gaan.

Er zijn, broeders en zusters, jongens en meisjes, mensen die altijd naar het zelfde vakantie-adres gaan.

Soms denk ik dan: zouden ze dat nu niet beu worden?

Terwijl velen uitzwermen over Europa, zoeken zij trouw hun sta-caravan op onder de sparren.

Trouwens ... al heel vroeg in het seizoen brengen ze al hun weekends daar door.

En in de zomervakantie blijven ze er weken achter een.

Ze praten er nogal eens over.

Over hun vaste staanplaats, over hun eigen camping, over de mensen die ze daar wekelijks ontmoeten.

Ik denk dat het voor hen heel wat betekent om er telkens even tussenuit te kunnen gaan, want ze hebben het in hun werk vaak niet gemakkelijk.

In hun dagelijks leven kun je merken dat het hen goedgedaan heeft.

Zo'n weekend op de camping.

Ik moest eraan denken, omdat in Psalm 84 het leven wordt getekend van iemand die ook zo'n regelmaat kent:

Zijn leven is een heen en weer reizen naar de tempel van God.

De dagen tussen zijn bezoeken aan het huis van God in Jeruzalem zijn zeker niet gemakkelijk.

Hij zegt zelf dat het soms een tranendal is voor hem.

Maar omdat hij zijn God telkens in de tempel ontmoet, ontvangt hij kracht voor onderweg.

Als ik, broeders en zusters, jongens en meisjes, Psalm 84 lees, dan raak ik er van onder de indruk ... hoeveel het voor deze onbekende dichter betekent om er even tussenuit te zijn.

Om even op verhaal te komen ... in de tempel, in het huis van God.

Daar kan hij hevig naar verlangen, telkens weer en de zware reis erheen ... heeft hij er graag voor over.

Zo ken ik, broeders en zusters, jongens en meisjes, ook mensen die elke zondag er even uitbreken en naar het huis van God gaan, naar de kerk.

Anderen zeggen weleens: Vind je dat niet saai?

Vind je dat nou nodig?

Elke week opnieuw, zelfs twee keer op een dag, op zondag?

Maar zij, die naar de kerk gaan, kijken er heel anders tegen aan.

Ze vinden het werkelijk geen probleem, geen opgaaf om naar de kerk te gaan.

Integendeel ze vinden rust in de samenkomst van de gemeente.

Daar is God heel dichtbij.

De zondagse kerkdienst is voor hen blijkbaar een hoogtepunt.

Ze hebben het er dikwijls over.

Ik merk dat het voor hen heel wat inhoudt, vooral als ze een moeilijke tijd doormaken.

Ze kunnen de dagelijkse dingen beter aan.

Ze leven er telkens weer naar toe.

Altijd weer hetzelfde plekje ... week in, week uit.

Maar wel dicht bij de HERE!

Voor wie God kent, broeders en zusters, jongens en meisjes, zijn de 'weekends' hoogtepunten.

Weet je waarom?

Omdat we bij onze God - in het midden van zijn gemeente - tot rust mogen komen.

Een drukke werkweek - met van alles en nog wat - ligt achter ons.

En wat deze week met zich meebrengt ... wie kan dan van te voren overzien?

Want na de zondag volgt er steeds weer een week waarin de harde werkelijkheid op ons afkomt.

Soms is het - ook voor ons - een tranendal.

Een dal, waarin de schaduwen van de dood ons omringen.

Maar - om het bij vakantie-uitdrukkingen te houden - het is ook nog maar ... voor-seizoen.

Het hoog-seizoen is voor ons nog niet aangebroken.

Spoedig komt de tijd, dat wij ... die het nu nog grotendeels van de zondagen moeten hebben, voortdurend dicht bij onze God mogen zijn in de eeuwige heerlijkheid.

Maak haast, het is hoog-tijd.

Straks komt de grote zomer ...!

U begrijpt toch wat ik bedoel?

De Bijbel, jongens en meisjes, nodigt ons dan ook uit om ons tijdig aan te melden.

Om van te voren ... een plaats te reserveren.

Hoe dat moet? Door God te zoeken.

Door naar Hem te gaan ... als verloren zondaren, en vragen om van onze schuld verlost te mogen worden.

Door naar Jezus Christus te gaan, die alles betaald heeft met zijn bloed om voor ons plaats te maken in het Vaderhuis met de vele woningen.

Zou de vakantie-tijd daar niet uitermate geschikt voor zijn?

God ontmoeten! Jezus Christus te zoeken!

*

Vakantie. We verlangen naar de warmte van de zon.
Wat hebben we er lang op moeten wachten - dit jaar.
Als de zon schijnt, ziet alles er anders uit.
Het is heerlijk je daarin te koesteren.
In Psalm 84, broeders en zusters, jongens en meisjes, gaat het over iemand die op reis is in Israël.
De volle zon is daar is middags niet te verdragen.
Toch gaat de reiziger door.
Daar moet hij wel een bijzondere reden voor hebben.
Hij is op reis naar het huis van God, de tempel in Jeruzalem.
Dat is zijn doel.
Daar wil hij zijn!
Psalm 84 is een pelgrimslied / een bedevaartslied.

Zo'n pelgrim moest eigenlijk veel over hebben voor zijn bezoeken aan de tempel van Jeruzalem.
De meeste mensen hadden een boerderijtje, dus moest thuis alles geregeld worden.
Iemand moest op het huis en op het vee passen.
Iemand moest de koeien of de geiten melken.
Trouwens ... het kostte ook financieel nogal wat om een paar weken van huis te zijn.
Reizen was duur.
En dan de reis zelf: te voet, met vrouw en kinderen, dagenlang.
Soms ging het door een bakah-dal, een woestijndal ... waar maar geen einde aan leek te komen.

De pelgrim van Psalm 84 moest er dus veel voor over hebben.
Maar toch gaat hij, omdat hij doel van zijn reis steeds voor ogen houdt.
In gedachten ziet hij het al voor zich: dat schitterende uitzicht op de stad Jeruzalem als hij straks over de Olijfberg afdalen zal.
Een panorama met als blikvanger: de prachtige tempel.
En vanaf het tempelplein kringelt de rook van de altaren omhoog, als een reukoffer en als een gebed voor de HERE.
Dáár wilde hij zijn.

Om op dat tempelplein te mogen zijn, te midden van honderden volksgenoten, ... dat was zijn lust en zijn leven. Waarom?
Omdat, broeders en zusters, jongens en meisjes, God Zelf woonde in de tempel.
Op dat grote plein kon de pelgrim ervaren ... dat God dichtbij was.
Dáár immers woonde God bij de mensen!

En zo horen we onze pelgrim zingen: "Hoe liefelijk zijn uw woningen, o HERE der heerscharen! Mijn ziel verlangt, ja smacht naar de voorhoven des HEREN; mijn hart en mijn vlees jubelen tot den levenden God."
Met deze lofprijzing opent deze psalm.
"Hoe liefelijk zijn uw woningen ..."
Woningen ... dat geeft aan, dat God niet voor een korte tijd bij zijn volk op bezoek komt.
De HERE komt niet een nachtje of een weekje logeren.
Nee, Hij woont onder zijn volk.
Voor altijd. voor eeuwig.
Niet meer in een tent-heiligdom, zoals de tabernakel.
Maar in een vast gebouw, met stenen opgetrokken.
Met prachtige kleden en gouden ornamenten versierd.
God woont onder zijn volk ... in woningen.

Woningen ... dat is in het meervoud.
Omdat het iets aan geeft van de grootsheid van God.
God is niet zo klein als wij mensen vaak van Hem denken.
God is groot, machtig en verheven.
God is Koning: HERE der heerscharen!
Een God, die ruimte nodig heeft om onder zijn volk te kunnen wonen.
"Hoe liefelijk zijn uw woningen ..."

"Zelfs vind de mus een huis, en de zwaluw een nest voor zich, waar zij haar jongen neerlegt ..."
Je ziet het voor je, broeders en zusters, jongens en meisjes, de mussen en de zwaluwen op zoek naar een plekje om te nestelen.
Eindelijk hebben ze het fel begeerde plekje gevonden waar ze thuis zullen wezen en hun jonkies kunnen grootbrengen.
Gods tempelhuis in Jeruzalem heeft zelf een plekje voor hen.
Ook de mus - de straatjongen onder de vogels - is er welkom.
Welkom bij God.
Verlangend zit de dichter dit aan te kijken.
Dit tere tafereel van de vogeltjes laat iets zien van zijn diepste verlangen.
Je voelt wat de dichter wil zeggen:
Ook voor mij, de onaanzienlijke mus, de gewone jongen, is er een plekje bij God.
Dicht bij het altaar.
Daar is voor mij, mensenkind, ruimte en geborgenheid om te nestelen.
En ... om nog even bij dat beeld van die nestelende vogels te blijven ... daar bij het altaar worden ook de jonkies geboren, geboren, worden ze grootgebracht, vliegen ze in en uit.
Begrijp je nou, jongens en meisjes, waarom deze dichter zo graag naar de tempel gaat?
Naar de kerk ... zouden wij zeggen?
Omdat hij dáár iets ervaart van hoe het is ... om dicht bij de Here God te zijn.
Je zou dat ook elke zondag zo in de kerk willen ervaren.
Samen met je kinderen.
Of niet soms?
Dat je het gevoel hebt ... hier is God zelf, hier woont Hij, ook bij ons, en ... er is hier ook een plekje voor mij ... dicht bij God.
Hier mogen we onze kinderen brengen: bij het doopvont, in de kindernevendienst, naar de clubs en catechisatie.
Dicht bij God! Dicht bij de HERE!

*

Maar ... hoe komt die dichter daar nu bij ... hoe heeft hij nu die zekerheid, dat ook hij - als het ware - bij God zich mag nestelen?
Dat heeft, broeders en zusters, jongens en meisjes, te maken met verzoening en vergeving.
In het huis van God, in de tempel, werden immers offers aan God gebracht.
Offers ter verzoening!
Dát was er het geheim van dat God bij de mensen kon zijn.
Die offers maakten, dat God bij zijn volk kon wonen.
En dat mensen bij Hem terecht kunnen.
"Uw altaren, o HERE der heerscharen, mijn Koning en mijn God."

Die offers waren nodig om de schuld van zondige mensen te voldoen.
Om het leven van een mens te sparen, door er het leven van een dier voor in de plaats te geven.
Als de zonden er niet meer zijn, dan kan er vrede met God zijn.

Dat geheim kende onze pelgrim.
Daar had hij alles voor over.
Dat gaf hem thuis en onderweg de kracht om verder te leven.
Overigens waren de offers op de altaren - waar de pelgrim - naar uitzag, maar symbolisch.
Want altaren kennen we niet meer.
En offers - zoals Israël die kende - worden niet meer gebracht.
Iemand heeft in de plaats van schuldige mensen het Offer gebracht.
Dat Offer was genoeg voor velen.
Jezus Christus gaf zijn eigen leven, offerde Zichzelf voor vele, vele mensen.

Uw altaar - dat is, broeders en zusters, jongens en meisjes, voor ons ... Golgotha's kruis.
Ons holletje is daar.
Daar mag zelfs een mus thuishkomen in het hart van onze Heiland.
Kijk, dat is nu het geweldige van ons wekelijks opgaan naar Gods huis.
Elke week opnieuw mogen we het - vanuit Gods Woord horen:
Je mag bij Mij wonen, je mag je nestje bouwen, onder het kruis van mijn Zoon.
Kom maar ... er is immers vergeving en verzoening, ook voor al jouw zonden!

Maar niet alle volksgenoten van onze pelgrim kwamen in de tempel.
Er bleven er ook thuis.
Die wisten dan ook niet wat het betekent, dat de genadige God dichtbij is.
Dat waarschuwt ons, broeders en zusters, jongens en meisjes, om niet thuis te blijven.
God wil ook ons ... vrede schenken door onze zonden te vergeven.
Maar dan moeten we wel tot Hem gaan.
Dan moeten we wel ons levensnest ... dicht bij de plaats van de verzoening bouwen.

Broeders en zusters, jongens en meisjes, ... laten we tot Hem gaan.
Laten we alle zonden belijden.
Dan ervaren we ook wat een vrede, vreugde en veiligheid er zijn ... in de nabijheid van God.
We mogen er dan nu al een voorproef van genieten ... elke zondag in het bijzonder.
En straks zullen we - aan het einde van onze levensreis - behouden bij Hem aankomen en voluit en voorgoed leven met onze God.

*

"Welzalig zij die in uw huis wonen, zij loven U gestadig."
U hoort het goed. Je bent te feliciteren ... als je in het huis van God onderdak hebt gevonden.
Welzalig. Daar zit iets in van gered / verlost zijn.
Gered van het oordeel.
Gered van de eeuwige dood.
Verlost van zonde en van schuld.
Maar ook ... zalig: voor eeuwig gelukkig.
Om dan ook voor altijd bij God te wonen.
Weer dat blijvende, dat permanente.
Om voor eeuwig bij God thuis te zijn.
De weg naar de hemel ... loopt door het huis van God.
Langs het altaar der verzoening, langs het ruwhouten kruis.

Waarom zou je naar de kerk gaan?
Het antwoord dat de psalmist (vanmorgen) geeft is: "Zij loven U gestadig!"
En dat doen we dan ook in de kerk: God loven!

In ons zingen, in ons bidden, ja eigenlijk ... in alles.
In heel de dienst in Gods huis. God loven!
Dat doe je niet alleen met woorden, of met liederen, dat doe je met heel je leven.
God loven ... dat is: Hem dienen, Hem ter beschikking staan.
Ook als je straks misschien ver weg op vakantie bent.
God loven!
Tot de Here God zeggen: HERE, ik wil U dienen, U alleen, met heel mijn leven, elke dag, dag in dag uit!
U wilt toch, broeders en zusters, jongens en meisjes, graag dicht bij de Here zijn?
Je wilt toch ook graag voelen en ervaren, dat Hij er bij is in je leven:
In je eigen persoonlijke leven, maar ook in dat van je vrouw en je kinderen.
Dicht bij de Here - als die musjes en die zwaluwen - die wonen in zijn huis.
Een huis dat veiligheid biedt tegen alles wat ons leven bedreigt:
Ziekte, werkloosheid, oorlog, rampen en ... de dood.
Mensen raken soms in paniek omdat zij nergens houvast kunnen vinden, nergens een plek hebben om te schuilen, nergens op verhaal kunnen komen.

Die veiligheid en die geborgenheid vinden we ... in het huis van de HERE: in de kerk.
U komt niet naar de kerk om een politiek getint praatje te horen, of een verhaaltje dat kant nog wal raakt.
U komt toch naar de kerk om te horen dat er een God is, die niet ver bij ons vandaan is, maar ... die erbij is, als iets - waarvoor we bang zijn - ons probeert te treffen.
God-is-erbij! God is bij u, bij jou, bij mij.
Je mag je nest bouwen, hier in de kerk.
Hij geeft je de moed en de kracht om verder te gaan.

*

"Welzalig de mensen wier sterkte in U is, in wier hart de gebaande wegen zijn."
Hooft u het goed: Je sterkte vind je niet in goed en geld, in vrouw of vriend, in dingen of in mensen ... je sterkte vind je alleen in God.
Je vind die sterkte, die kracht alleen, als je persoonlijke verhouding met de HERE in orde is.
Het moet van binnen goed zijn.
Dat bedoelt de dichter met de gebaande wegen in je hart.

Waarom ga je 's zondags naar de kerk?
Om kracht te ontvangen voor de week die zich voor je uitstrekt!
Want je gaat van kracht tot kracht steeds voort.
Sommige mensen denken dat ze alleen naar de kerk moeten als ze er zelf zin in hebben.
Zo af en toe, als je er behoefte aan hebt.
Helemaal verkeerd, daar klopt niets van.
Je moet niet denken, dat je door die ene keer kerkgang een enorme dosis energie ontvangt.
Een flinke stroomstoot, die je afgezakte geloofsaccu, ineens weer op het goede niveau brengt.
Nee, zo werkt God niet.
Hij geeft niet alles in een keer tegelijk.
Hij doet het - omdat Hij ons zo goed kent en weet wat we nodig hebben en wat we aankunnen ...
Hij doet het beetje bij beetje: van kracht tot kracht, van zondag tot zondag.
Om op verhaal te komen.
Om weer op adem te komen.
Om straks voor God in Sion te verschijnen.

Sion. De aanduiding voor de tempelberg.
Sion ... Jeruzalem.
Daar zijn we immers naar op weg.
Johannes ziet het in zijn visioenen vanuit de hemel op de aarde komen.
Schitterend, oogverblindend.
En wat wel het meest opvallende is: Er is geen tempel, geen altaren, geen offers
meer.
Want de verzoening - eens voor goed - heeft al plaatsgevonden.
En God ... God woont weer - zoals in het paradijs - gewoon tussen de mensen.
Daar wandelt Hij met hen, die het een vreugde vonden om dicht bij Hem, hun levens-
nest te bouwen.

"Kom ga met ons en doe als wij,
Jeruzalem dat ik bemin,
wij treden uwe poorten in ...

Ga je mee? Op weg naar het nieuwe Jeruzalem?
Amen.

ds. Jan K.C. Kronenberg. Stadskanaal, 26 juli 1987

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !